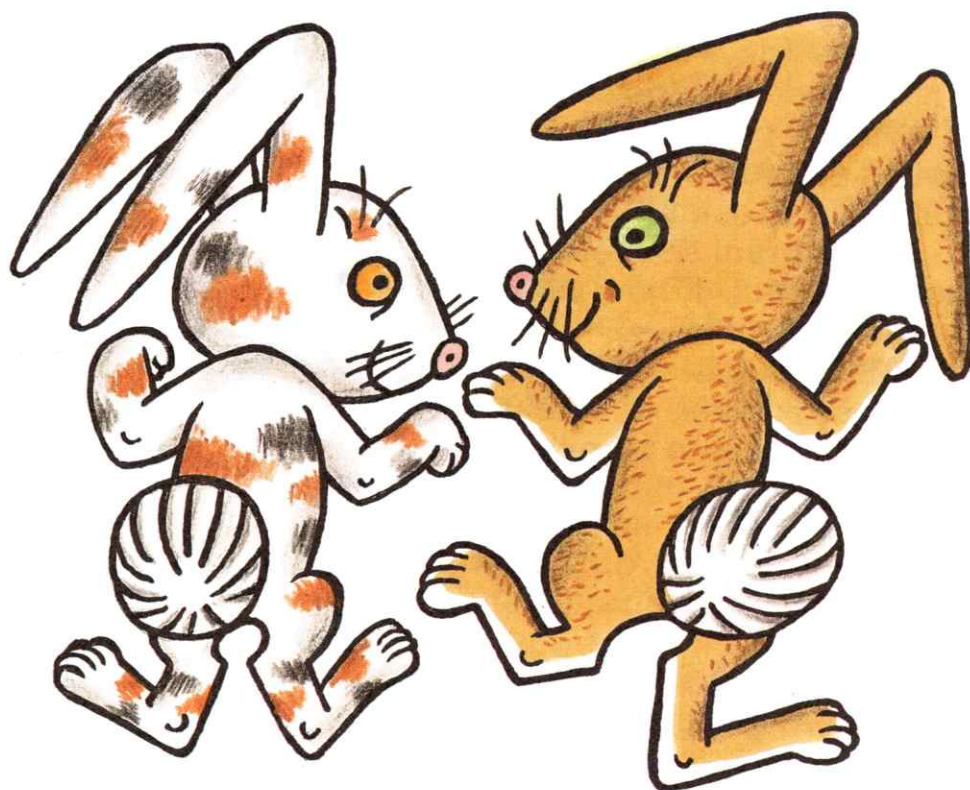

Jak že to je? Máme si pomáhat? A znáte pohádku, jak si pomáhala zvířátka?

Dva králíčkové šli na procházku a cestou si povídali. Měli králíčí starosti.

„Co myslíš, králíčku, bude letos hodně zelí? Já zelí moc rád.“

„A to já chodím na jetel k potoku. Tam roste nejsladší jetel.“

„Jetel, to je dobrý oběd,“ povídá první králíček, „jetel k obědu, zelí k večeři, to by bylo něco.“

Králíčkové šli, povídali si, a najednou jeden z králíčků zmizel. Zčistajasna se ztratil.

„Copak, copak?“ rozhlíží se první králíček, „kam-pak se mi poděl kamarád?“

Rozhlíží se a rozhlíží, a co to vidí? Králíčí uši. Jen tak tu stojí králíčí uši, jako by rostly ze země.

„Ať mě prožene liška, jestli tohle nejsou králíčí ouška. Je to ale pořádek — králíčí ouška bez králíčka. Kdo to kdy viděl? A co kdybych ty uši vzal s sebou? Třeba se budou hodit. Kdoví, třeba je nějaký králíček ztratil a teď je hledá a pláče.“

A králíček chtěl ty uši vzít, ale jak na ně sáhl, ozvalo se pod těmi ouškami:

„Au, au, kdo mě to tahá za uši?“

Králíčí ouška patřila králíčkově, který se ztratil. Ale on se neztratil, spadl do jámy a z jámy mu koukaly jenom uši.

„Ale, ale, ty jsi mě polekal,“ zaprskal králíček, který do jámy nespádl.

„A jak jsem se polekal já, když jsem do jámy spadl,“ zanaříkal králíček v jámě. „Tak jsem se polekal, že jsem ztratil řeč a nemohl jsem ani křičet.“

„Polekal ses a já se polekal také. A teď je konec lekání. Vylez ven a budeme se zase procházet.“

„Když já nemůžu vylézt. Nejde to. Potřebuju pomoc.“

„Počkej, podám ti packu.“ Králíček se nahnul nad jámou, natáhl packu, ale nedosáhl. „To je zlé, to je horší, to je nejhorší,“ povídá, „asi tam budeš muset, králíčku, zůstat.“

„Já nechci zůstat v jámě, mně se tady nelíbí,“ nařikal králíček, z kterého byly vidět jenom uši. „Zavolej pomoc, ať mi někdo pomůže.“

Králíček, který byl nahoře, vyskočil na kámen a volal na všechny strany:

„Králíček spadl do jámy,
kdopak nám ho zachrání?
Jsme tady pod strání, hned za lesem,
pospěšte, zvířátka, pospěšte sem.“

První přiběhla kozička, která se pásla na louce. Přiběhla s náručí trávy.

„Milý králíčku, jenom buď statečný,“ volala, „ničeho se neboj. Tady jsem ti přinesla náruč trávy, kterou mám nejradši. Snad ti s ní udělám radost.“ A koza hodila travu králíčkově do jámy.

Pak přiběhla slepice a už zdálky kdákala:

„To je neštěstí, to je neštěstí, ale ničeho se, králíčku, neboj. Podívej, přinesla jsem ti klásky, ty mám nejradši, a ještě ti klásky přinesu. V kláscích je plno zrníček.“ Slepice vysypala klásky králíčkově do jámy a běžela pro nové, aby mu udělala radost.

„Děkuju, děkuju,“ děkoval králíček v jámě.

A jak zvířátka nosila dárky, bylo z králíčka vidět pořád víc a víc. Stál na trávě a na kláscích a už mu bylo vidět oko a za chvíli i čenich.

Tu se přihnalo prasátko:

„Nic se neboj, králíčku, nic se neboj,“ volalo. „Naházím ti do jámy bukvice. Ty mám nejradši. Naházím ti jich do jámy, kolik budeš chtít.“

A prasátko házelo do jámy bukvice, až jich bylo tolik, že králíčkoví bylo vidět celou hlavu a pak už i přední packy. A když mu byly vidět přední packy, opřel se králíček o okraj jámy a vyskočil ven. To se zvířátka zaradovala. A jak se zaradoval králíček! Děkoval, až se mu ouška třásla.

Potom si koza zatančila s prasátkem, králíček s králíčkem, jenom slepice tancovala sama, ale nic jí to nevadilo. A všichni si při tom zpívali:

„Králíček je venku z jámy,
už je zase mezi námi,
kdopak z nás by nebyl rád,
umíme si pomáhat.“